

land, der dør tog Føringen, støttet af Frankrig, Belgien og Ungarn, gjorde gældende i Kommissionen, i denne Kommission, hvor det kom til ret heftige Sammenstød. Betegnende var det, at England ikke satte sin tidligere Repræsentant ind i denne 3die Kommission, Viscount Cecil, men satte en anden, der holdt sig helt tilbage, ikke sagde noget. Derimod var Italiens Repræsentant kraftig i Høvdelsen af det de nordiske Rigers og Hollands modsatte Standpunkt, det Standpunkt, vi havde gjort gældende hvert Aar dernede under de skiftende Regeringer, at den største Sikkerhed faar vi ved at begynde med Nedrustningen. Italiens Repræsentant forholdt sig helt afvisende, og senere hen i Forsamlingen talte han om, at det var en Misforstaaelse at tro, at man kunde hindre Krige, det eneste, man kunde gøre, var at gøre Mellemrummene mellem Krigen større. Det hele endte med et Kompromis mellem de to Standpunkter og endte da med en Beslutning om, at Raadet burde sætte sig ind i 3die Kommissions Forhandlinger og de Udtalelser, der var kommet i Forsamlingen, og man henstillede til Raadet at tage under Overvejelse snarest, hvordan en saadan Konference kunde forberedes, naar Sikkerheden var kommet til Stede. Medens Forsamlingen behandlede disse Sager, kom der den 14. September et Telegram, som blev kundgjort i de svejtsiske Blade — jeg tænker for Resten ogsaa i andre Landes, jeg har ikke set det undtagen i svejtsiske, og mit Udsklip af det er fra „Journal de Genève“ —, et Telegram om en Tale, den tidligere socialdemokratiske Minister, Henderson — han, der var Ordfører for Genèveprotokollen i Fjor og dens varme Talsmand —, havde holdt. Telegrammet oplyste, at han i Glasgow havde holdt en Tale til Fagforeningerne, i hvilken han bekæmpede Kapitalismen, men saa erklærede han, at han, skønt han var en Fjende af al Blodsudgydelse, alligevel vilde være rede til at slaa ihjel, hvis Socialismen krævede det. Det gjorde et vist Indtryk dernede, ikke mindst paa Baggrund af de Forhandlinger, som et Forslag fra Frankrigs Side gav Anledning til, nemlig et Forslag om at indkalde en international økonomisk Konference. Frankrigs Talsmand for dette Forslag var Loucheur, der selv er en stor industridrivende. Han sagde, da han mærkede, at han havde England imod sig og den gamle engelske Liberalisme mod sig, omtrent saaledes: Jeg har nu i mange Aar selv været industridrivende og har ikke villet finde mig i Ind-

blanding fra offentlige Myndigheders Side; jeg vil fremdeles heller ikke finde mig i nogen Indblanding fra offentlige Myndigheder, men, sagde han, skønt jeg hævder, at Staten ikke duer som Producent, anser jeg det for nødvendigt, at Staten fører Kontrol med den økonomiske Individualisme. Saa talte han endvidere om, hvordan man før Verdenskrigen havde rustet og rustet over Grænserne, og nu efter Verdenskrigen rustede man økonomisk over Grænserne ved at oprette den ene Toldmur højere end den anden; paa samme Maade som de tidligere militære Rustninger var medvirkende til Verdenskrigen, der jo havde sine dybeste Aarsager i det økonomiske, vil denne økonomiske Rustning, som vi nu er inde paa, have Farer, som ikke er ringere end dem, vi havde før Verdenskrigen. Vi maa sammen og tale om dette; der maa komme en international Drøftelse af disse Spørgsmaal. Baade paa det sociale og paa det økonomiske Omraade ligger der Opgaver, som denne Konference maa tage op. Det endte med, at man henstillede til Raadet, naar det sammentraadte i December Maaned, at forberede en saadan international Konference.

Nu er det fremhævet ogsaa i Trontalen, saa jeg, at det, der skete nede i Genève, støttede de Afrustningsbestræbelser, vor nuværende Regering er gaaet ind for. Jeg kan ikke se, at det dernede betyder noget som helst i den Retning. Men det, der betyder noget i den Retning, er Aftalerne i Locarno, som, hvis de gennemføres, vil være Begyndelsen til en ny Tid for Europa. Nu vil den Sikkerhed, som man fra Frankrigs Side har krævet, komme, naar de nødvendige Følger af Locarno-Aftalerne er indtruffet, og saa vil ogsaa den Nedrustningskonference, som alle Lande sukker efter, og som er en Nødvendighed, komme, og den vil ogsaa komme til at betyde overordentligt for os. Locarno-Aftalerne vil endvidere betyde dette for os, at vor Grænse mod Syd er sikret i en anden Forstand end tidligere; den har efter min Mening været saa sikker, som saadant noget menneskeligt Arbejde kunde være, men den er blevet endnu sikrere, saa de, der har frygtet for en alt for aaben Grænse i militær Henseende, deres Frygt maa, forekommer det mig, i høj Grad formindskes. Deraf er Følgen ikke, at vi kan lægge Hænderne i Skødet. Naar det nu viser sig, at Tyskland faar Indrømmelser paa Artikel 16 i Folkeforbundspagten, bliver fritaget for at lade Hære marchere igennem Landet, og da der endnu hersker